

Wspomnienie o profesorze Bogdanie Janie Noweckim

W dniu 26.11.2020 dydaktyka matematyki w Polsce poniosła stratę. Odszedł od nas profesor doktor habilitowany Bogdan Jan Nowecki, jeden z pierwszych samodzielnych pracowników naukowych w zakresie kształtowania koncepcji uczenia się i nauczania matematyki.

Urodził się 2 sierpnia 1934 roku w Oleśnicy, powiat Busko Zdrój. Ukończył Liceum Pedagogiczne w Busku Zdroju. Nabyte doświadczenia w nauczaniu oraz zainteresowania matematyczne doskonalił podczas studiów na Wydziale Matematyczno-Fizycznym w Wyższej Szkole Pedagogicznej (WSP) w Krakowie, gdzie uzyskał tytuł magistra matematyki.

W roku 1962 podjął pracę zawodową w WSP w Krakowie i pracował w tej uczelni do roku 2006, przechodząc w niej wszystkie stopnie kariery naukowej od asystenta do profesora. Stopień doktora nauk matematycznych uzyskał w roku 1969 za rozprawę pt. *Pojęcie dowodu i dowodzenia w nauczaniu szkolnym*, napisaną pod kierunkiem prof. A. Z. Krygowskiej. W roku 1979 na Wydziale Filozoficzno-Historycznym Uniwersytetu Jagiellońskiego uzyskał stopień doktora habilitowanego nauk humanistycznych w zakresie dydaktyki matematyki na podstawie rozprawy pt. *Badania nad efektywnością kształtowania pojęć twierdzenia i dedukcji u uczniów klas licealnych w zmodernizowanym nauczaniu matematyki*.

W latach 1975–1981 prof. Nowecki był dziekanem Wydziału Matematyczno-Fizyczno-Technicznego w Wyższej Szkole Pedagogicznej w Krakowie. Profesor był również wieloletnim członkiem senatu tej uczelni, a także był członkiem (przewodniczącym) wielu komisji uczelnianych ds. dydaktyki i organizacji.

W 1991 roku został po raz pierwszy wybrany przez pracowników na stanowisko dyrektora Instytutu Matematyki w ówczesnej Wyższej Szkole Pedagogicznej. Stanowisko to piastował nieprzerwanie do roku 2006 (1991 – 1999 w WSP, a potem w Akademii Pedagogicznej w Krakowie w latach 1999 – 2006).

O poparciu pracowników Instytutu Matematyki w kolejnych wyborach na dyrektora Instytutu Matematyki zdecydował sposób sprawowania urzędu, kultura osobista i życzliwy, choć wymagający stosunek tak do siebie jak i do pracowników Instytutu oraz dbałość o wizerunek Instytutu na forum Uczelni i wśród nauczycieli matematyki.

Profesor był również wieloletnim kierownikiem Zakładu Matematycznego Kształcenia Nauczycieli. Ta działalność była dla niego okazją do realizacji swych starań o podniesienie poziomu nauczania matematyki na różnych poziomach jej edukacji. W macierzystej uczelni wypromował ponad 360 magistrów matematyki. Badania naukowe Profesora koncentrowały się wokół zagadnień rozumienia pojęć matematycznych na różnych poziomach kształcenia oraz problemów kształcenia nauczycieli matematyki. Opublikował ponad 200 prac naukowych, popularno-naukowych i wdrożeniowych z zakresu dydaktyki matematyki w tym dwie książki, nie licząc podręczników szkolnych. Zredagował wiele wydawnictw zbiorowych, w tym cztery tomy Wykładów telewizyjnych dla nauczycieli matematyki.

Na szczególne podkreślenie zasługuje opracowanie koncepcji nauczania matematyki, opartej na współczesnych osiągnięciach dydaktyki tej dyscypliny i jej wdrożenie do praktyki szkolnej w postaci dwóch obszernych projektów dydaktycznych pod nazwą Błękitna Matematyka (1994–1997) i Nowa Błękitna Matematyka (1998–2000). Każdy z projektów obejmował zestaw materiałów do nauczania matematyki odpowiednio w szkole podstawowej (pierwszy) oraz w szkole podstawowej i gimnazjum (drugi), złożony z programu nauczania, podręcznika i zeszytów ćwiczeń dla każdej klasy, przewodnika dla nauczyciela i dodatkowych materiałów dydaktycznych. Obydwa projekty, obejmują w sumie ponad 60 pozycji książkowych opracowanych pod kierunkiem Profesora przez 15 osobowy zespół pracowników Instytutu Matematyki, wydanych przez wydawnictwo Kleks w Bielsku–Białej,

Współpraca z młodymi pracownikami naukowymi prowadzącymi badania w zakresie zagadnień interesujących Profesora zaowocowała wypromowaniem 9 doktorów nauk matematycznych w zakresie ich dydaktyki.

Z Jego inicjatywy podjęto organizację corocznych Szkół Dydaktyków Matematyki dla kadry pracowników uczelni kształcących nauczycieli matematyki. Konferencje te odbywają się systematycznie od 1981 roku do tej pory (z przerwą w latach 1996–2002). Organizacja pierwszych 10 Szkół była Jego zasługą.

Za osiągnięcia naukowe, dydaktyczne i organizacyjne uzyskał prof. Nowecki kilka nagród Rektora Akademii Pedagogicznej w Krakowie i Wyższej Szkoły Pedagogicznej w Kielcach, a także kilka nagród Ministra. Został odznaczony również następującymi odznaczeniami i medalami: Srebrny i Złoty Krzyże Zasługi, Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski, Krzyż Oficerski Orderu Odrodzenia Polski, Medal Komisji Edukacji Narodowej, Pamiątkowy Medal WSP i AP w Krakowie oraz Medal SWPW w Płocku.

Został zapamiętany, jako człowiek, **którego** działalność w Uczelni nacechowana była stałą troską zarówno o rozwój placówki, którą kierował, rozwój naukowy pracowników, jak i dbałością o ich warunki ekonomiczne i socjalne. Jego działania wynikały z szerokiej i dalekowzrocznej wizji rozwoju Instytutu, Wydziału i Uczelni.

Opracował
Dr Zbigniew Powązka